

mijmering

aria

Hij wil er maar niet uit, de Matthäus Passion van Bach. De passie-hausse is al een dag of tien voorbij, maar nog steeds galmen er fragmenten door mijn hoofd. Eén aria in het bijzonder dendert meedogenloos door en dat is Aus Liebe, voor sopraansolo met begeleiding van fluit. 'Aus Liebe will mein Heiland sterben, von einer Sünde weiss er nichts' gaat het, met nog een kort coupletje erachter aan. Waarom die aria? Geen idee, ze zijn allemaal mooi tot zeer mooi en hebben allemaal 'nagalmpotentie', deze echter houdt het opvallend lang vol.

Er zit vierentwintig uur per dag muziek in mijn hoofd. Ik kan altijd zeggen wat ik hoor, ik hoor alleen muziek die ik ken. Ik hóór haar niet alleen, ik voel haar ook. Haar ritme bepaalt mijn ademhaling en mijn stap, mijn vingers spelen in gedachten of in de zak van mijn jas de noten - in viool- of pianovingerzetting inclusief alle (soms zelfbedachte) versieringen – voor mij is de muziek in mijn hoofd bijna zo reëel als de muziek die ik live hoor. En denk nou niet dat ik alleen maar hoogstaande muziek hoor, Vanavond heb ik hoofdpijn blijft net zo gemakkelijk hangen als de hoornsolo uit de Vijfde van Tsjajkovsky. De mooiste aria ooit geschreven is naar mijn mening Erbarme dich voor alt en viool, eveneens uit de Matthäus Passion. Zo rijk, zo melodieus, zo sfeervol, zangstem en viool zo prachtig vervlochten ... ze is van een niet te overtreffen schoonheid, toen, nu en nooit niet. Waar Erbarme dich in haar jammerlijkheid naar buiten is gericht, keert Aus Liebe zich meer naar binnen. Innigheid hoor ik, Liebe in haar zachtste betekenis. Misschien is het die zachtmoedigheid die maakt dat ik de aria niet loslaat in plaats van andersom.

Hoewel, tijdens het grasmaaien zojuist betrapte ik mezelf op een andere 'aria'.
Junge, komm bald wieder, bald wieder nach haus, kweelde het met strijkje en al in mijn hoofd.
Of ik daar nou zo blij mee moet zijn ...
Van een stervende Heiland naar Junge komm bald wieder. Inderdaad, voer voor psychologen.